

Arrest

**nr. 176 191 van 12 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlag 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEBUSSCHERE, die loco advocaat K. DE BAECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 6 oktober 2016 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot

verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 27/08/2015 en op 13/01/2016).

Op 11/02/2015 meldde betrokkene zich aan bij de burgerlijke stand van de stad Oostende om een huwelijksdossier te openen met de Belgische onderdaan [V. S.] [RR...]. Op 19/06/2015 weigerde de burgerlijke stand van Oostende het huwelijk te registreren, na negatief advies van het parket van Brugge. Er was namelijk vastgesteld dat het huwelijk niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene verklaart op 06/10/2016 bij de politie van Oostende dat er een beroep lopende is bij de familierechtbank tegen de weigeringsbeslissing van de stad Oostende, het beroep hiertegen is echter niet opschortend en een persoonlijke aanwezigheid. De weigering van registratie van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. [V.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Zowel betrokkene als Mevr. [V.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen. Betrokkene maakt daarnaast niet aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de Mevr. [V.], die gemachtigd is tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 4 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 27/08/2015 en op 13/01/2016).

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene kwam naar België om te werken, hij kreeg daarom een visum lang verblijf op basis van zijn tewerkstelling. Zijn tijdelijk verblijf werd telkens verlengd tot 18/08/2015. DVZ besliste om het tijdelijk verblijf niet meer te verlengen. Het bedrijf waar betrokkene tewerkgesteld was zou al een tijdje failliet zijn. Betrokkene zou al maanden geen werk meer hebben. DVZ gaf betrokkene ook het bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten. Betrokkene nam kennis van de weigering om zijn verblijf te verlengen en van het bevel op 27/08/2015.

Op 11/02/2015 meldde betrokkene zich aan bij de burgerlijke stand van de stad Oostende om een huwelijksdossier te openen met de Belgische onderdaan [V. S.] [RR...]. Op 19/06/2015 weigerde de burgerlijke stand van Oostende het huwelijk te registreren, na negatief advies van het parket van Brugge. Er was namelijk vastgesteld dat het huwelijk niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene verklaart bij de politie van Oostende dat er een beroep lopende is bij de familierechtbank tegen de weigeringsbeslissing van de stad Oostende. De weigering van registratie van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. [V.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Zowel betrokkene als Mevr. [V.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen. Betrokkene maakt daarnaast niet aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de Mevr. [V.], die gemachtigd is tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst.

Betrokkene diende op 21/08/2015 een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 11/001/2016. Bovendien gaf DVZ betrokkene een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Betrokkene nam kennis van de beslissing en van het bevel op 13/01/2016.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

[...].

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de

beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

In principe betreft dit artikel uit de vreemdelingenwet een verwijzing naar artikel 8 van het EVRM.

In casu is verzoeker van mening dat er geen rekening gehouden werd met zijn gezins- en familieleven.

[...] In de bestreden beslissing d.d. 06.10.2016 staat te lezen:

[...]

Er dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, zowel met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, als met betrekking tot de terugleiding naar de grens, uitdrukkelijk verwijst naar artikel 8 van het EVRM.

Zij wijst in dit verband enerzijds naar het feit dat de weigering van registratie van het huwelijk een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven vormt, zodat geconcludeerd kan worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van voormeld art. 8 inhoudt.

Anderzijds overweegt de verwerende partij dat verzoeker hoe dan ook niet aantoonbaar dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst, waarna hij aangeeft dat het loutere feit dat mevrouw [V.] niet gedwongen kan worden om het Belgisch grondgebied te verlaten niet maakt dat zij verzoeker niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Ten slotte wijst de verwerende partij er op dat het gezinsleven vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker in België en dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat het familieleven niet elders dan in België verder gezet kan worden.

De verwerende partij zelf, al meent hij dat er een contra-indicatie bestaat inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, heeft het aldus nodig bevonden om verder te motiveren aangaande een mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de verwerende partij uitdrukkelijk vermeldt dat het familieleven elders dan in België verder gezet zou kunnen worden. Wat inhoudt dat de verwerende partij uitdrukkelijk erkent dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een familieleven bestaat in België.

[...] Verzoeker heeft sinds april 2014 een relatie met mevrouw [V.]. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, is mevrouw [V.] niet gemachtigd tot een verblijf in België, maar heeft zij de Belgische nationaliteit.

De beslissing d.d. 06.10.2016 heeft niet alleen tot gevolg dat mevrouw [V.] een familie- en gezinsleven ontzegt wordt, doch dat zij de facto genooddaakt zou worden haar land van herkomst te verlaten met het oog op het uitoefenen van dit recht.

Verwerende partij houdt ten onrechte geen rekening met de belangen van mevrouw [V.].

[...] Verzoeker verwijst eerst en vooral naar de volgende rechtspraak, waarin situaties aan bod komen waarbij er een bevel is om het grondgebied te verlaten, terwijl de betrokken persoon het voornemen heeft om te huwen of wettelijk samen te wonen:

Zie R.v.St. (15e k.) nr. 118.430, 16 april 2003, Rev.dr.étr. 2003, afl. 123, 252 :

"Uit het dossier blijkt dat het bestuur van de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied op de hoogte werd gebracht door de stappen die zijn partner en hij bij het gemeentebestuur hebben ondernomen. De tegenpartij was dus op de hoogte van het huwelijksvoornemen van verzoeker. Zij mocht zich dus niet onthouden van het in aanmerking nemen van deze omstandigheid. Art. 8 E.V.R.M. staat inmenging van het openbaar gezag alleen maar toe indien zij nodig is ter bescherming van een van de doelen dit artikel noemt, namelijk de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De enige omstandigheid dat verzoeker de Vreemdelingenwet heeft overtreden, houdt niet in dat zijn verwijdering zou worden gerechtvaardigd door een van deze doelen. Men ziet niet in waardoor een van bovengenoemde doelen in het gedrang zou worden gebracht door de aanwezigheid van verzoeker in België. De verplichting die de tegenpartij aan verzoeker wil opleggen: terugkeren naar Marokko om er zich de documenten aan te schaffen die nodig zijn voor zijn terugkeer naar België staat duidelijk buiten verhouding tot de inmenging die de aangevochten handeling vormt in het privé-leven van verzoeker."

[...]

Zie ook R.v.St. nr. 150.043, 11 oktober 2005, T.Vreemd. 2006, afl. 3, 325 :

"De aangevochten beslissing, die verzoekster verplicht terug te keren naar Marokko om aldaar een verblijfsvergunning aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, maakt een inmenging uit van de verwerende partij in de uitoefening van het recht op het privé leven en het gezinsleven beschermd door artikel 8 E. V.R.M.

Verzoekster maakt melding van een verblijf van meer dan twee jaar in België, dat wellicht onregelmatig is geworden. De relatie die zij onderhoudt met haar Belgische levensgezel is werkelijk en voldoende nauw opdat hieruit het begin van een gemeenschappelijk leven kan worden afgeleid, zodanig dat de scheiding van deze levensgezel voor een onbepaalde periode een aantasting zou uitmaken die niet in verhouding staat met het recht op eerbied van het privé- en het gezinsleven."

[...]

Zie ook volgende bemerkings in het arrest van de Raad van State van 1999 m.b.t. een voorgenomen huwelijk, die evenwel naar analogie op onderhavige zaak kan worden toegepast (R.v.St. nr. 81.725, 8 jul» 1999, A.P.M. 1999, 128) :

"Het bevel om het grondgebied te verlaten verbiedt de vreemdeling inderdaad niet in het huwelijk te treden, maar het stoort ernstig de uitoefening van dit recht door aan dit huwelijk een hinderpaal te stellen waarvan te voorzien is dat hij alleen kan worden uit de weg geruimd door langdurige en ingewikkelde administratieve stappen.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen"

[...]

Verzoekster verwijst ook naar rechtspraak van een burgerlijke rechtbank, nl. Luik 20.01.2015, T.Vreemd. 2015, afl. 2,103 :

"Uit het dossier blijkt dat geïntimeerde reeds voorafgaandelijk aan het bevel om het grondgebied te verlaten, gedomicilieerd was bij zijn Belgische vriendin. Hieruit blijkt zijn verlangen om hun gemeenschappelijk leven te formaliseren voor zij huwden. Het bevel om het grondgebied te verlaten staat dit gemeenschappelijk leven in de weg en de Belgische staat begaat een manifeste fout, aangezien zij wist dat geïntimeerde samenleefde met zijn partner en huwelijksplannen had. Dit is ongetwijfeld een individueel recht dat beschermd is door artikel 8 EVRM. De eerste rechter oordeelde dan terecht niet over de rechtmatigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten, maar over de uitvoering van dit bevel. "

Bovenvermelde rechtspraak is naar analogie perfect van toepassing op onderhavige zaak van verzoeker.

Verzoeker en mevrouw [V.] hebben het voornemen om te huwen. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft onterechte geweigerd om het huwelijk te voltrekken.

Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie familie- en jeugdrechtbank d.d. 07.09.2016 heeft nog geen kracht van gewijsde.

Verzoeker zal eerstdaags beroep aantekenen tegen dit vonnis.

[...] *De verwerende partij argumenteert dat niets belet dat verzoeker, als de procedure voor de familierechtbank slaagt, zich kan richten tot de Belgische vertegenwoordiging voor een visumaanvraag zodat hij dan desgevallend naar België terug kan komen.*

Daarbij houdt verwerende partij echter helemaal geen rekening met het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd gekoppeld aan een inreisverbod van 3 jaar.

Die omstandigheid brengt met zich mee dat de bestreden beslissing des te meer een schending van het privé- en gezinsleven van verzoeker met zich meebrengt.

Daarbij wijst verzoeker o.a. naar het arrest d.d. 27.02.2013 nr. 98.002 van Uw Raad:

"Uit het administratief dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van de relatie van verzoekende partij met een Nederlands onderdaan en zijn huwelijksintenties. Uit de motieven die betrekking hebben op het inreisverbod kan men echter niet afleiden dat men met deze specifieke omstandigheden rekening heeft gehouden. (...)

De negatieve impact van het inreisverbod op de relatie van verzoekende partij met een Nederlands onderdaan die in België woont, is voor ieder redelijk denkend mens evident."

Door het inreisverbod wordt het aan verzoeker verhinderd om een visum met het oog op gezinshereniging aan te vragen wanneer het huwelijk voltrokken zou worden na de beroepsprocedure voor het Hof van Beroep.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, betreft in casu dus geen tijdelijke verwijdering van het grondgebied, maar door het inreisverbod gaat het over een verwijdering van 3 jaar.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd, dan wel beëindigd, zijn de verdragsluitende staten er wel toe gehouden om binnen de beleidsmarge die zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§68-69).

De beleidsmarge van de verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer staten geen billijke afwegingen maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds.

De genomen maatregelen dienen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn.

Vooraleer te beslissen, dient een administratieve overheid zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

[...] *In casu dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij haar beslissing op foute informatie gebaseerd heeft.*

Zij stelt immers dat er "uit de foutere omstandigheid dat hij de afgelopen 4 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM" afgeleid kan worden.

Nochtans is verzoeker op legale wijze het Belgische grondgebied binnen gekomen. Het is pas in augustus 2015, na faillissement van de werkgever van verzoeker, dat de verblijfstitel van verzoeker verviel.

Verzoeker heeft aldus van 24.06.2012 tot 19.08.2015 legaal verbleven op het Belgische grondgebied.

Zijn privé- en familieleven met mevrouw [V.] werd aldus geenszins opgebouwd in een precair en illegaal verblijf.

Verzoeker leerde mevrouw [V.] kennen in april 2014. Enkele maanden later, op 27.12.2014 zijn verzoeker en mevrouw [V.] gaan samenwonen (zie ook het administratief dossier bij de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand te Oostende, stuk 3).

Op 11.02.2015 (in tempore non suspecto) hebben verzoeker en mevrouw [V.] aangifte gedaan van hun voorgenomen huwelijk.

Op 20.04.2014 is het bedrijf waar verzoeker tewerkgesteld was failliet verklaard (stuk 7).

De arbeidsovereenkomst van verzoeker werd op 24.04.2015 beëindigd door de curatele (stuk 8).

[...] Het gezinsleven van verzoeker en mevrouw [V.] was dus geenszins precair vanaf de aanvang.

Het is pas naar aanleiding van het faillissement van het bedrijf waar verzoeker tewerkgesteld was, dat de verblijfsvergunning van verzoeker niet langer verlengd werd.

Op dat moment hadden verzoeker en mevrouw [V.] echter al een gezinsleven opgebouwd, waardoor de verwerende partij hier minstens rekening mee had moeten houden op het moment van haar beslissing d.d. 06.10.2016.

Op het moment van haar beslissing was de verwerende partij op de hoogte van de relatie tussen verzoeker en mevrouw [V.]. Dit blijkt uitdrukkelijk uit de motivering van de beslissing d.d. 06.10.2016.

Uit niets blijkt dat de verwerende partij de belangen van mevrouw [V.] in overweging genomen heeft bij haar beslissing.

De bestreden beslissing toont niet aan dat er een evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt werd van alle in het geding zijnde belangen, en meer in het bijzonder de belangen van mevrouw [V.].

De verwerende partij maakt aldus een inbreuk op de motiveringsplicht en op de zorgvuldigheidsplicht waar zij nalaat rekening te houden met de belangen van mevrouw [V.].

[...] Verzoeker heeft bovendien ook een familieleven opgebouwd met de omgeving van mevrouw [V.].

Dit blijkt niet enkel uit de petitie en talrijke verklaringen die neergelegd werden in het kader van de procedure in eerste aanleg tegen de weigering van het huwelijk (stukken 9 en 10 a-g), maar thans ook in de hoop de repatriëring van verzoeker tegen te kunnen gaan (stukken 11, 12 en 13).

Mevrouw [V.] heeft bovendien vier kinderen:

- [K. B.] (stuk 14)
- [D. B.] (stuk 15)
- [J. B.] (stuk 16)
- [S. B.] (stuk 17).

Zij heeft ook één kleinkind: [J. M.] (stuk 18).

Het is voor mevrouw [V.] niet evident om een nieuw leven op te bouwen in Turkije. Er zijn bovendien geen garanties dat mevrouw [V.] een verblijfsrecht zou kunnen krijgen in Turkije.

Het is duidelijk dat verwerende partij niet alle belangen afgewogen heeft in haar beslissing

[...] Mevrouw [V.] is thans 45 jaar. Verzoeker wordt volgende week 29.

Beiden hebben nog een kinderwens, wat echter niet evident is gelet op de sterilisatie en leeftijd van mevrouw [V.].

Om zwanger te kunnen worden, zou een in vitro fertilisatie aan de orde zijn. De vruchtbaarheidsbehandeling werd echter nog niet opgestart, omdat verzoeker en mevrouw [V.] eerst in het huwelijk willen treden.

Bovendien is het allerminst evident voor mevrouw [V.] om een vruchtbaarheidsbehandeling op te starten in Turkije.

De verwerende partij gaat er zomaar van uit dat mevrouw [V.] alles en iedereen moet achter te laten op een nieuw leven op te bouwen in Turkije.

Hierbij wordt geenszins rekening gehouden met haar leeftijd, en het feit dat zij reeds kinderen heeft. De verwerende partij maakt op geen enkel ogenblik een afweging van de belangen van mevrouw [V.] en de familie- en vriendschapsrelaties die zij heeft in België.

De verwerende partij heeft met andere woorden geen billijke afweging gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang, waardoor de beleidsmargin overschreden werd.

In die zin schendt de verwerende partij de artikelen 8 EVRM en 74/13 van de vreemdelingenwet. Zij heeft bovendien haar zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht geschonden."

3.3.2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoeker geeft er ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Prima facie blijkt een schending van de formele motiveringsplicht niet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met zijn gezinsleven in België. Hij verwijst vervolgens evenwel zelf naar de uitvoerige passage in de bestreden beslissing waarbij wordt gemotiveerd inzake het voorgehouden gezinsleven in België met een vrouw met de Belgische nationaliteit. Prima facie blijkt aldus geenszins dat dit voorgehouden gezinsleven niet in rekening zou zijn gebracht.

In wezen dient te worden aangenomen dat verzoeker niet akkoord gaat met de gemaakte beoordeling op dit punt en dat hij van oordeel is dat hierbij niet alle relevante elementen in rekening zijn gebracht en dat wel degelijk een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM.

Verweerder wijst in zijn beslissing, wat het voorgehouden gezinsleven met een Belgische vrouw betreft, op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Oostende waarbij de huwelijksvoltrekking werd geweigerd, na negatief advies van het parket van Brugge, en dit omdat werd vastgesteld dat het huwelijk niet is gericht op het aangaan van een duurzame partnerverbintenis maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Verweerder oordeelt dat aldus een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven voorligt en dat bijgevolg een schending van artikel 8 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst niet blijkt. Verweerder houdt in dit verband ook rekening met het gegeven dat nog een beroep lopende zou zijn bij de familierechtbank tegen de weigeringsbeslissing, doch stelt dat een dergelijk beroep niet opschortend werkt en een persoonlijke verschijning in deze procedure niet is vereist. Verweerder stelt dat indien verzoeker alsnog in het huwelijk mag treden in België hij hiertoe bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag kan indienen. Daarenboven motiveert verweerder dat ook niet blijkt dat het voorgehouden gezinsleven dan enkel in België zou kunnen plaatsvinden en de Belgische vrouw verzoeker niet kan vervoegen in Turkije of elders. Hij benadrukt dat zowel verzoeker als de Belgische vrouw wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was.

Verzoeker betoogt dat zijn partner niet is gemachtigd tot een verblijf, maar dat zij de Belgische nationaliteit heeft. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat dit gegeven in rekening is gebracht.

De Raad wijst er op dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van *“oprechtheid”* kan naar analogie worden gesteld voor een de facto relatie. In casu weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Oostende de huwelijksvoltrekking tussen verzoeker en de Belgische S. V., na een negatief advies van het parket, omdat het huwelijk minstens wat verzoeker betreft niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Verweerder verwijst in zijn motivering ook naar deze beslissing. In zoverre verzoeker betoogt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking onterecht heeft genomen, benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is zich hierover uit te spreken. Er blijkt geenszins dat verweerder in de thans bestreden beslissing niet vermocht te verwijzen naar de voormelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, die - zoals blijkt uit de door verzoeker gevoegde stukken - intussen werd bevestigd door de rechtbank van eerste aanleg van Brugge. Verweerder kon op basis

hiervan prima facie in alle redelijkheid oordelen dat er een contra-indicatie voorligt van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, derwijze dat een schending van deze bepaling bij een terugkeer naar het land van herkomst niet blijkt. Verzoeker slaagt er met zijn betoog op het eerste zicht ook niet in aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing wel degelijk sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. Hij brengt weliswaar verschillende verklaringen aan van personen uit zijn omgeving, doch het betreft verklaringen die op vraag van verzoeker of zijn partner zijn opgesteld waardoor hun bewijswaarde beperkt is. In het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg werd ook reeds geoordeeld dat de voorlegde petitie en verklaringen van naasten geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de intentie van minstens één van de huwelijkspartners niet is gericht op een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Verzoeker overtuigt aldus nog niet dat op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was, waarbij de Raad andermaal benadrukt dat hiertoe sprake dient te zijn van een oprecht beleefde en duurzame relatie.

Verweerder heeft in dit verband bovendien ook duidelijk aangegeven dat het verzoeker, in de situatie dat hij alsnog de toelating krijgt om te huwen in België, vrij staat een visumaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging. Verzoeker stelt dat verweerder aldus geen rekening houdt met het inreisverbod van drie jaar dat hem werd opgelegd, doch de Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing verzoeker enkel de verplichting oplegt om het Schengengrondgebied te verlaten en dat, zoals ook wordt aangegeven in de motivering van het inreisverbod, verzoeker wel degelijk de mogelijkheid heeft om in het geval dat de bovenvermelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand wordt herzien in het kader van een visumaanvraag de opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen en na het verwerven van de nodige binnenkomstdocumenten alsnog het Belgisch grondgebied te betreden teneinde zijn partner te vervolgen. De tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het ingeroepen gezinsleven van verzoeker prima facie niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Indien verzoeker niet akkoord kan gaan met het inreisverbod dat op dezelfde dag werd opgelegd, staat het hem bovendien vrij zijn beroepsmogelijkheden aan te wenden tegen deze beslissing. Verzoeker toont met zijn betoog prima facie geenszins aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar hij de uitkomst van zijn beroepsprocedure tegen de weigering van huwelijksvoltrekking niet in België vermag af te wachten.

Daarenboven dient ook te worden vastgesteld dat verweerder bijkomend heeft gemotiveerd dat niet blijkt dat het voorgehouden gezinsleven enkel in België mogelijk is en dat de Belgische partner verzoeker niet kan volgen naar Turkije. Verzoeker betoogt op dit punt dat verweerder op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met de belangen van zijn Belgische partner. Hij toont op het eerste zicht evenwel niet aan dat enige concrete, noemenswaardige hinderpaal die zijn situatie en deze van de Belgische partner kenmerkt ten onrechte niet in rekening is gebracht en die de partner daadwerkelijk zouden verhinderen hem te volgen naar zijn land van herkomst. Het louter op algemene wijze betogen dat het "*niet evident*" is voor haar om een nieuw leven in Turkije op te bouwen, kan in dit verband niet volstaan. Er liggen in dit verband verder verklaringen voor van de naasten van mevrouw S. V. waaruit blijkt dat deze haar niet graag zien vertrekken naar Turkije, doch aldus ligt prima facie evenmin een concrete, noemenswaardige hinderpaal voor die vermag te leiden tot een andere beslissingname. De kinderen van mevrouw S. V. zijn ook allen meerderjarig. Er blijkt niet dat zij nog woonachtig zijn bij hun moeder of dat er nog sprake is van een specifieke afhankelijkheidsband. Er blijkt daarenboven evenmin dat – middels regelmatige bezoeken in België of Turkije en de moderne communicatiemogelijkheden – geen nauwe contacten kunnen worden onderhouden tussen mevrouw S. V. en haar naasten in België indien zij verzoeker zou volgen naar Turkije. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat er nog een specifieke afhankelijkheidsband bestaat tussen mevrouw S. V. en haar naasten in België, in het bijzonder haar kinderen, blijken op dit punt nog geen concrete, noemenswaardige hinderpalen die in rekening dienden te worden gebracht. Verzoeker betoogt vervolgens nog dat er geen garantie is dat mevrouw S. V. een verblijfsrecht kan verkrijgen in Turkije en dat evenmin blijkt dat zij een vruchtbaarheidsbehandeling kan opstarten in Turkije, doch hij beperkt zich op dit punt tot algemene beweringen zonder enig begin van bewijs voor te leggen dat op dit punt enige concrete hinderpaal blijkt. Aldus maakt hij op het eerste zicht andermaal nog niet aannemelijk dat enige concrete, noemenswaardige hinderpaal ten onrechte niet in rekening is gebracht. Er blijkt daarnaast evenmin dat verzoeker en mevrouw S. V. desgewenst in Turkije niet in het huwelijk kunnen treden, indien zij er belang aan hechten als gehuwden door het leven te gaan. Er blijkt ten slotte niet waarom de leeftijd van mevrouw S. V. op zich haar zou verhinderen verzoeker te volgen naar Turkije.

Verzoeker betoogt nog dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gerefereerd aan een precair en illegaal verblijf gedurende vier jaar in België. Dit betoog lijkt op zich te kunnen worden bijgetreden, doch er blijkt prima facie niet dat dit gegeven afbreuk doet aan de wezenlijke motieven waarop de bestreden beslissing rust - met name dat de beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking een contra-indicatie vormt voor een beschermenswaardig gezinsleven, dat niet blijkt dat het voorgehouden gezinsleven niet zou kunnen worden verdergezet in verzoekers herkomstland en dat verzoeker alsnog een visumaanvraag kan richten tot de Belgische autoriteiten indien hij alsnog in België mag huwen - en op basis waarvan enige kennelijk onredelijke belangenafweging prima facie geenszins blijkt. De Raad benadrukt dat noch hij noch verweerder zonder meer abstractie kan maken van een door het parket gevoerd onderzoek dat zijn bevestiging kreeg in een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, bevestigd door de rechtbank van eerste aanleg, dat minstens in hoofde van verzoeker met het huwelijk enkel een verblijfsrechtelijk voordeel wordt beoogd. Het gegeven dat verzoeker en mevrouw S. V. in tempore non suspecto zouden zijn gaan samenwonen en aangifte deden van het huwelijk doet aan het voorgaande prima facie geen afbreuk.

In zoverre verzoeker zich nog beroept op een familieleven met de omgeving van mevrouw S. V. stelt de Raad prima facie vast dat in geen geval blijkt dat deze banden als dermate hecht kunnen worden beschouwd dat zij zijn te beschouwen als een familieleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. Hoogstens kunnen deze banden worden beschouwd als deel uitmakende van het privéleven van verzoeker. Er blijken evenwel geen dermate nauwe banden met deze personen derwijze dat deze de thans bestreden beslissing verhinderen. Indien gewenst kan verzoeker de banden met deze personen onderhouden door de moderne communicatiemiddelen en kunnen deze personen hem op regelmatige tijdstippen bezoeken in zijn herkomstland. Enige kennelijke onredelijkheid of disproportionaliteit blijkt in dit verband op het eerste zicht geenszins.

Verzoeker verwijst nog naar rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Beroep van Luik inzake situaties waarin een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven aan een vreemdeling met het voornemen te huwen of wettelijk samen te wonen. Er blijkt evenwel niet dat de feiten zoals deze zich voordeden in de aangehaalde rechtspraak gelijkaardig zijn aan de situatie zoals deze in casu voorligt. Zo blijkt niet dat in de aangehaalde rechtspraak sprake was van zaken waarin een beslissing voorlag van de ambtenaar van de burgerlijke stand, bevestigd door de rechtbank van eerste aanleg, dat er sprake is van een schijnhuwelijk.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, gezien het feit dat verzoeker nalaat in concreto aannemelijk te maken dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven of dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in, of niet eerbiediging van, zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken of dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107), en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de bevoegde staatssecretaris, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat een schending van artikel 8 van het EVRM prima facie niet aannemelijk wordt gemaakt. Nu overduidelijk rekening werd gehouden met het voorgehouden gezinsleven in België, kan prima facie evenmin een miskenning van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet worden weerhouden. In het licht van voorgaande bespreking van het middel blijkt daarnaast prima facie ook niet dat verweerder is uitgaan van een incorrecte feitenvinding, enig concreet element ten onrechte niet in rekening is gebracht, zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen, derwijze dat een ernstig middel ontleend aan de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin wordt weerhouden.

3.3.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

I. CORNELIS